

פניני עין חמד

יזכר לנאור ע"י בית הכנסת שכונת עין חמד - אגודת ציון

העלון מוקדש לרפואת ציון בן צ'חלה

פְּרֻשֵׁת וַיֵּצֵא - סְפָנָה רוֹחֵנִית

"וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה"

"יֵשֵׁב אֱהָלִים", אזי מסתבר שתואר זה לא בא רק בעטיין של אותן ארבע עשרה שנים, אלא שכזה היה במהותו ובטבעו. מה טעם, אם כן, ראה לנכון ללכת שוב ולהתיישב בבית מדרשם של שם ועבר?

מסתבר, שיעקב העומד לפני ההליכה לחרן, חרד מהמגורים בביתו של לבן הרשע. הוא מרגיש, אם מותר להתבטא כך, כמו בן ישיבה אשר כורח הנסיבות וצו השעה הביאו אותו "לצאת אל החיים". ההכרח לא יגונה, אם בשל צווי אמו, החוששת מפני נקמתו של עשו, ואם בשל צווי אביו, המצווה עליו למצוא את זווגו בבית לבן. יעקב מוכרח לצאת מתוך ארבע אמות ההלכה שלו ולפגוש פנים אל פנים את דודו שאינו לטעמו.

אך לא רק זאת. עצם היציאה לדרך, למחוזות חדשים ולנופים אנושיים שלא הוכרו עד לאז, יש בה משום סכנה רוחנית. כשאדם אינו ספון בביתו, הוא חשוף למראות שונות, לתרבויות דיבור שונות, לאישים שונים ולגורמים רבים העשויים לעצב את נפשו בסגנון לא רצוי, ללא אותה קדושה וטהרה שקנה בביתו. ולזאת התפלל יעקב **"וַיִּשְׁבְּתִי בְּשָׁלוֹם אֶל בֵּית אָבִי"**, פירש רש"י - "שָׁלֵם מִן הַחֻטָּא שֶׁלֹּא אֶלְמַד מִדְרָכֵי לְבָן".

ברכת שבת שלום
הרב אליהו חיים פנחסי
רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

הפסוק שלפנינו מובא באריכות לשון יתירה. די היה בפועל אחד משני הפועלים המוזכרים, יציאה והליכה. נכון היה לומר: "ויצא יעקב מבאר שבע חרנה", או: "וילך יעקב מבאר שבע חרנה". שני הפועלים, המבדילים בין היציאה שמבאר שבע ובין ההליכה לחרן, מלמדים, כי אכן לא הייתה כאן פעולה רצופה ואחידה של מעבר מבאר שבע לחרן. היציאה מבאר שבע וההליכה לחרן הן שתי פרשיות נפרדות, שלפי דעת חכמינו מפרידות ביניהן ארבע עשרה שנה. משך ארבע עשרה שנה נטמן יעקב בישיבת שם ועבר, קודם שהלך לבית לבן. משך אותן שנים ישב ולמד בהתמדה כה גדולה, הדיר שינה מעיניו ולא שכב על מיטתו.

והשאלה נשאלת: יעקב נשלח על ידי אביו לחרן, כדי לקחת לו אשה מבנות לבן דודו. אך הוא משתהה בקיומה של בקשת אביו. רק לאחר ארבע עשרה שנה הוא הולך לביתו של לבן ועושה גם לביתו. וצריך להבין: מפני מה השתהה כל כך בהליכתו לחרן? ואם נשאו ליבו ללמוד תורה, הרי גם עד לאותו יום עשה כך. בן שישים ושלוש היה, כשעזב את בית הוריו, ספוג עשרות שנים של עמל תורה ויראה. אם התורה מעידה עליו

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה חגי פרזול וב"ב נעם יצחק בן רחל ברכה מאיר ישראל בן רחל ברכה - יראת שמים תומר בן רונית ציון ומאיר אברהם וב"מ ניסן משה בן חנה ליאור יהושע סומך וב"ב יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה עינת בת רחל ברכה רחל ברכה בת פדילה דליה

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר סיון בת אסתר אילנה בת רוחמה חונית בת סימי אילן בן ג'ולייט חגית בת ז'ילה חיה

זרע קודש בר קיימא

סיון בת אסתר אתי רחל מרים בת יהודית שמואל בן אסתר זרי נטלי בת יונת אורית בת רחל

רפואת הנפש והגוף

הראשל"צ הר"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה הר"ה ג' יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א מאיה בת עדי אפרת דליה בת נעמה אורן בן אסתר סימה בת אולין יצחק בן עזרא יעקב בן ג'ולייט ימנה ניזרי בת סטה- מרדכי ניזרי בן פרחיה- בריאות ואריכות ימים רחל בת זוהרה צביקה בן גולה נעם דוד בן סימה שירה שילת בת אורלי ז'ילה חיה בת אקבאל - בריאות ואריכות ימים אסתר בת סוליקה סימי בת סוליקה יצחק בן עדי רפאל משה בן רחל יצחק בן לורה לאה אור בן עמי מזל בת חנה דב בן מזל ברכה בת עכה- ניסן בן נעמה כל עם ישראל

13/11/2010 ו' כסליו תשע"א

פרשת ויצא

הפטרה: (ס) "ועמי תלואים"- הושע י"א-י"ב (א) "ויברח יעקב"- הושע פר' י"ב-י"ד

ש. חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	16:05	17:19	17:52
ת. אביב	16:20	17:21	17:48
חיפה	16:10	17:19	17:48
ב. שבע	16:24	17:22	17:51

זיווג הגון, פרנסה טובה ובריאות איתנה
לאליהו ניזרי בן ימנה הי"ו

העלון מוקדש להצלחת
ציון ומאיר אברהם ובני משפחתם

כאשר אירעה בליל שבת קודש הפסקת זרם חשמל ולאחר מספר שעות תיקנו את התקלה והזרם חודש, האם מותר לאכול את מאכלי השבת או לשנות מים מהמייחם, או שמא יש לאסור מאחר ויש כאן הנאה מחילול שבת?

? תשובה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחס, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

! תשובה:

היות ועל פי רוב המאכלים מבושלים כבר בליל שבת, מותר ליהנות מן התבשילים על אף שיהודים עובדים בחברת החשמל וחיללו שבת על מנת לחדש את הזרם, היות ואין בישול אחר בישול במאכל שרובו יבש. כך נמצא שאין חידוש החשמל בישראל דבר שלא היה מבושל. אף שאנו נהנים מן המאכל שהוא כעת חם ולא קר, מותר. אולם מים הנמצאים במייחם חשמלי, שהספיקו להתקרר או לרדת מחום שהיד סולדת (לספרדים), ועל ידי חידוש החשמל המים הגיעו לחום שהיד אינה סולדת [אף שלא מגיעים למצב רתיחה] יש להחמיר ולא לשנות מהמים, ולתינוקות וחולים יש להקל.

היה דן כל האדם לכף זכות

להלן סיפור מופלא ביותר, שיש בו כדי ללמדנו עד כמה עלינו לדון כל האדם לכף זכות, אף שלעיתים הדברים נראים אחרת. לעיתים, כאשר בודקים את העניין מקרוב, ייתכן מאוד, שנגלה כי פני הדברים הם שונים לחלוטין:

מעשה בגביר אחד בעיר בגדד, שבא לפני רבן של כל בני הגולה, הגאון הצדיק חכם יוסף חיים זצ"ל והביע רצונו ליטול חלק בלימוד בתורה של אחד מגדולי התורה בעיר, בהסכם "יששכר וזבולון": הוא יתמוך בו בדרך כבוד, ויהיה לו חלק בתורתו. הורה לו הגאון ליתן שכר "מתן בסתר", ואמר: "תן לידי את הכסף, ואני אתנהו לאחד המיוחדים בתורה וקדושה!". נתן העשיר חלקו מדי חודש בחודשו, ורבנו יוסף חיים העבירו לידי הגאון רבי משה עזרא מוצפי זצ"ל, שישב והגה בתורה הקדושה יומם וליל.

לימים נפטר רבנו יוסף חיים. ביקש העשיר להמשיך בהחזקת התורה וקבלת שכרה, אך לא ידע לידי מי העביר הגאון את הכסף שקיבל מידו כל חודש. מה עשה, פנה אל הגאון רבי שמעון אגסי זצ"ל וסיפר סיפורו. אמר לו: "מסור לידי את הסכום, והקב"ה יזמן לידי את החכם הנזכר". קיבל את הכסף, והמתין לראות כיצד ייפול דבר. לא ארכו הימים, והגאון רבי משה עזרא מוצפי זצ"ל סח לתומו לפניו, שמאז נפטר רבי יוסף חיים לבית עולמו פסקה הקצבתו. אמר לו: "אל תדאג, אני אתן לך את ההקצבה שקיבלת מרבי יוסף חיים זצ"ל".

כעבור זמן, התעורר רבי משה עזרא מוצפי, והמשיך להגות בתורה בעל פה, כי היו דבריה שגורים על לשונו. לא רצה רבי שמעון אגסי להטריחו, והיה משגר אליו את הכסף על ידי נכדו, הגאון רבי יהודה מוצפי זצ"ל. פעם היה הגביר בבית רבי שמעון, בשעה שנתן לרבי יהודה את הכסף עבור סבו. הבין הגביר דבר מתוך דבר, ואמר: "אין רצוני שיינתן כספי לחכם משה". תמה רבי שמעון: "מדוע, דע שהוא אחד המיוחדים בגאוני העיר!". אבל לגביר היו השגות אחרות בגדולי תורה, ואמר: "פעם ראיתי, ואינו מניח תפילין של רש"י ורבנו תם בבת אחת", כמנהג המקובלים...

כמה שניסה רבי שמעון לשכנעו שלא בכך נמדדת הגדלות, לא נכנסו הדברים באוזניו. בלילה חלם הגביר, והנה בחלומו ראה את רבי משה עזרא מניח תפילין, וראה שיש לו פצע מדמם בקיבורת, שמונע ממנו הנחת שני הזוגות בבת אחת. בבוקר הלך לבית הכנסת, והתבונן, וראה שהחלום אמת!

הרב הקדוש רבי מנחם מנדל אויטבסק אומר: "איני יודע כמה אני טוב מן התולדות, איני יודע אפילו אם טוב אני כמותו. זכאו וראו: היא עושה רצון בוראה ואינה משחיתה כלאם".

ישיבת "אור חזק" - לחוקרי התשובה בתחילת הדרך
אורה משפחתית, תנאי פנימיה, אפשרות פארוח פשפחות וחכים
 רח' ז'ית רצון 1 ירושלים, טלפון: 0506-212295 - לזיכוי הרבים

<p>מנויים: לקבלת העלון חנם ב-email מידי שבוע שלח את כתובתך אל: PnineEH@gmail.com</p>	<p>הקדשת העלון נתן להקדיש את העלון לעלי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל" 0504-115673 כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון רח' הבשם 26 א.ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805</p>	<p>לשאלות בהלכה: נא לפנות לרב אליהו חיים פנחס בטל" 054-7646633</p>
---	--	--

הרב הגאון משה מרדכי אפשטיין זצ"ל: נולד בבאקשט (סמוך לוילנה) ב-כ' אדר 1866. בצעירותו למד בישיבת וולוז'ין ונחשב כעליו. מגדולי ישראל בתקופתו, מקים ישיבת חברון וממקימי העיר חדרה. התבקש על ידי מחותנו, ר' נתן צבי פינקל לעמוד בראש הישיבה שייסד - ישיבת כנסת ישראל בסלובודקה, יחד עם גיסו - הרב מלצר.

מאוחר יותר עבר הרב מלצר כדי לעמוד בראש ישיבת סלוצק. עקב גזירת גיוס לתלמידי הישיבה בסלובודקה, הוחלט בסוף שנת ה'תרפ"ד (1924) להעלות את תלמידי הישיבה לארץ ישראל. חברון נבחרה לכך, כבר בתקופה שלמד הרב אפשטיין בישיבת וולוז'ין, הוא היה מראשי אגודת סתר ציונית בשם "נס ציונה". מטרת חברי האגודה, שכולם היו בחורי ישיבה, הייתה לעלות לארץ ישראל. מזכיר האגודה היה פסח פרידלנד, גיסו של הרב, ר' איסר זלמן מלצר היה חבר בה, וחבר נוסף היה הרב אברהם דב בער הכהן שפירא - הרב האחרון של קובנה שחיבר את הספר המפורסם 'דבר אברהם'. **קיומה של האגודה נשמר בסוד, משום שהרוסים אסרו עיסוק בענייני יישוב ארץ ישראל, שהייתה ארץ זרה תחת שלטון טורקי.**

הרב חזר לסלובודקה לנהל שם את ענייני הישיבה, ושוב חזר לחברון. בפרעות תרפ"ט נרצחו 24 מתלמידי הישיבה, ביניהם אחיינו של הרב אפשטיין, אך הרב אפשטיין ובני ביתו ניצלו. הטבח בחברון שבר אותו נפשית, והוא חדל כמעט מלתפקד. ההנהגה נמסרה לחתנו הרב יחזקאל סרנא שהקים מחדש את הישיבה בירושלים, בשכונת גאולה. נפטר ב-י' כסלו ה'תרצ"ג (1933). חי כ-69 שנים.

אביו: ר' צבי חיים, שנודע בישיבת וולוז'ין בכינוי 'העילוי השחור' ושימש כרבה של באקשט. **אמו:** בילא חנה. **בנו:** הרב חיים שרגא פייבל. **מספריו:** לבוש מרדכי - על הש"ס.

המעשה התחיל בשנת תרפ"ד. ישיבת סלובודקה שכנה בליטא שבמזרח אירופה. **השלטונות הגויים גזרו גזרת גיוס על תלמידיה ועל הישיבה ריחפה סכנת סגירה.** או אז החליטו רבני הישיבה להעביר, בשלב ראשון, חלק מתלמידי הישיבה לארץ ישראל, לעיר חברון. אך מבצע שכזה צורך כסף רב. הוצאות הדרך למאה וחמישים בחורים - מלבד רבני הישיבה ומשפחותיהם, היו רבות: קניית בניין מתאים בארץ, ציוד, כלכלה ועוד הוצאות רבות ושונות. נסע ראש הישיבה, הגאון ר' משה מרדכי אפשטיין לארצות הברית, לאסוף כסף למטרה נעלה זו. בדרוכו, פגש ביהודי יקר בשם מר שיף, מיליונר אשר לב יהודי חם ואוהב מפעם בקרבו. שמע הגביר את דברי ראש הישיבה על סכנת הגיוס וסגירת הישיבה, האזין לפתרון שמצאו הרבנים והבין את הבעיה, שעומדת בדרכם. ואז, לאחר רגע של שתיקה, הביט על ר' משה ושאל: **"עשרים וחמישה אלף דולר, יספיקו לכם כדי להציל את הבחורים ואת הישיבה?"** ראש הישיבה לא האמין למשמע אוזניו. גם לגביר גדול ובעל נכסים כמותו, סכום שכזה באותם הימים היה עצום. "כן, ודאי שסכום גדול שכזה יספיק לכל צרכינו", ענה הרב. ואכן, הודות לנדביות לבו של מר שיף הועברה הישיבה לארץ הקודש וניצלה מסכנת סגירה.

מצבה של ישיבת סלובודקה, שהשתכנה בחברון היה קשה ביותר. היה זה אחר הטבח הנורא, מאורעות תרפ"ט. שבו נרצחו מתלמידי הישיבה הי"ד. בעקבות זאת נאלצה הישיבה להעביר את משכנה לירושלים, וכסף כדי להאכיל את תלמידי הישיבה לא היה בנמצא. כל תלמידי הישיבה רעבו ללחם!

קם הגאון ר' יחזקאל סרנא ויצא למסע התרמה בארה"ב, כדי לאסוף כסף לאחזקת הישיבה. באותם ימים הנסיעה התאפשרה רק ע"י הפלגה באוניה, וארכה שבועות רבים. כשהגיע הרב לארה"ב, ערכו תומכי הישיבה ומוקיריה כינוס גדול ורב משתתפים, כדי לעזור בגיוס הכספים. בכינוס דיבר מר שיף, ובתוך דבריו אמר: **"אחיי ורעיי, אני מאחל לאף אחד מכם להפסיד את רכושו כמוני.** רכוש אדיר, שהשקעתי בו את כל חיי ירד לטמיון ברגע אחד של מפולת. הייתי מיליונר גדול, היו לי נכסים וכסף רב והכל אבד. חוץ מהשקעה אחת, שאותה לא יוכלו לקחת ממני לעולמים. ההשקעה הכי מוצלחת שהשקעתי כל חיי, הרי היא אותם עשרים וחמישה אלף דולרים, שנתתי לישיבה כדי שתוכל לעבור לארץ ישראל. רבותי, צריך לדעת היכן להשקיע!"

הגאון ר' יחזקאל ישב והקשיב לנאום, ותדהמה איזה בו. אומנם בארץ ישראל שמעו על המשבר שפרץ באמריקה. אבל לישיבה לא שמעו כי מר שיף ירד מנכסיו. כאב לבו של הרב על מצבו של העשיר לשעבר, אולם העריך את האיש מאוד. שגם העושר שהיה לו בחייו לא העבירו אותו על דעתו, ותמיד ידע מה עיקר ומה טפל בחיים. מיד לאחר הכינוס שלח ר' יחזקאל מברק לראש הישיבה, ר' מרדכי אפשטיין והודיע לו על מצבו העגום של מר שיף. לאחר ימים מספר הגיע מכתב תשובה מא"י, וכך היה כתוב בו: **"עקב מצבו של מר שיף, הריני מבקש מכבודו להעניק לו 'הלוואה' של חמשת אלפים דולר מכספי הישיבה כעזרה ראשונה, למען יוכל להתחיל להתבסס מחדש בעסקיו!"**

חמשת אלפים דולר היו באותם ימים סכום עתק, שבאמצעותו יכולה הייתה הישיבה להתקיים זמן רב. בכל זאת, הכרת הטוב שחייבת הישיבה היא עצומה. ור' יחזקאל סרנא שמח, שיוכל להשיב למר שיף, מעט ממעשיו הטובים. מיד פנה ר' יחזקאל לדירת המחסן של מר שיף, כשבידו המכתב ובכיסו צרור הכסף. כשהגיע לדירתו העלובה של מר שיף חשכו עיניו. האומנם המיליונר הזה, אשר כל טוב העולם היה שייך לו גר בתנאים מחפירים כל כך?

גם בדירת המרתף התקבל הרב ע"י מר שיף בכבוד מלכים. הם ישבו ליד השולחן, כשרעייתו מכבדת אותם בכוסות תה מהביל. "במה אוכל לעזור לכבודו?", שאל מר שיף. **"אני מבין שמצבה של הישיבה קשה, אשתדל לעזור ולפנות לנדיבים ככל שאוכל."** "לא", ענה ר' יחזקאל, "הפעם באתי בעניין אחר, בהוראת ראש הישיבה". הוא הוציא מכיסו את המכתב שקיבל והראה למר שיף. כשקרא הלה את הכתוב, פרץ בבכי מר. **"מה רוצים ממני? מה שנשאר לי מכל רכושי העצום הוא רק אותו סכום של עשרים וחמישה אלף דולר, שנתתי לישיבה. וגם את זה אתם רוצים לקחת ממני?!"** זכה מר שיף לעמוד בניסיון העושר וניסיון העוני ולהיות קשור לתורה, לעץ החיים, לנצח.

להלן סיפור מופלא ביותר, המלמדנו מהי מעלתה של מצוות החסד ועד כמה איננו מבינים, מהו שכרה של מצווה. הגברת אילנה מור-שי, כל מכירה מעידים, כי יש לה אמונה ויראת אלוקים יקרי ערך. הכיבוד? ובכן, מעבר לעיסוקיה המקצועיים כדי להביא פרנסה הביתה, עוסקת היא גם בגבאות צדקה מן המעלה הראשונה. יש לה ביטחון עצמי וכנות פנימית יוקדת, כדי לעמוד ולבקש תרומה משועי עולם ומסתם בעלי עסקים, כדי לפרנס חלכאים ונדכאים. לזכותה יאמר שאת מצוות הצדקה היא מקיימת במסירות ובהידור ראויים לקנאה. היא אינה מפלה בין הפונים השונים. כולם קדושים בעיניה. לכולם היא מאירה פנים.

הפלאפון שלה פתוח 24 שעות ביממה, ואגף הרווחה העירוני, זה שתקציבו השנתי הוא כ-70 מיליון ש"ח, זקוק לה כמו אוויר לנשימה כדי לתת מענה לאותם מאות אלפי פונים ומזקקים המשוועים לדבש, רימון, תמרים, עופות ודגים לקראת ימי החג, ימי הדין של ראש השנה. מנהלות האגף דואגות מדי שבוע, ובעיקר בימי החגים, להעביר לפקס שבמשרדה מאות שמות של משפחות נצרכות. הגב' מור-שי, לאחר שאספה את דמי הצדקה מהגברים הרבים, נוסעת בזריזות וביעילות לאחד ממרכזי הקניות הגדולים בעיר, חותמת על צ'ק ובו סכום בן שש ספרות לפחות! ורוכשת כמות עצומה של תלושי קנייה, כן ירבו.

את שעות אחרי הצהרים של טרום ימי החג והמועד, מייעדת אילנה לאותם קשיי יום. היא יודעת להאיר פניה בחביבות רבה, ונותנת לכל אחד תחושה, שהוא הכי חשוב ויקר לה. נכון, מעת לעת יש פונים, שפוגעים ומעליבים אותה, כי לא מספיק להם או 'שכחו אותם' או שהם נאלצו להמתין - והדלת הייתה סגורה, אבל בעלת החסד הזו למדה לבלוע עלבונות באהבה, ולהשיב אהבה תחת כפיות טובה. יש לה גם לילות טרופים, עקב שיחות בהולות של אלמנות אומללות או אפילו יולדות שחוזרות לבית ריק ללא טיטול ומטרנה. אין לה שום בעיה לקום, לרוץ, לרכוש עם עקוד השחר באיזו מכולת זנוחה את הנדרש, ולהביא אל פתח ביתן.

כ-15 שנה הגב' מור-שי עושה פעילות נשגבה זו, והגיל כידוע עושה את שלו, ולמרות כל זאת דומה, כי עסק החסד שלה ב"ה הולך וצומח ופורח משנה לשנה. ברקורד המקצועי שלה כגבאית צדקה, מאות ואולי אלפי סיפורים טראגיים, החל מתינוקות שנזנחו וכלה בנשים חולניות ויתומים בלי נעליים. שום סיפור לא יפתיע אותה. היא הכל שמעה... כמעט. עד שהתגלגל לפתחה סיפור, אולי לא טראגי במיוחד, אבל בהחלט שבר את לבה וגרם לה להזיל דמעות.

"בטלפון שמעתי קול של אישה עצובה, אבל עם גוון של כבוד עצמי. אני כבר מזהה בטונים את האומללות, את העצבות, את הסבל. היא לא בקשה אוכל לשבת, גם לא מזון לחג. המקרר שלה תקין, הכל בסדר. היא ביקשה עזרה קטנה, קצת מצעים ומגבות לבת שלה שעומדת להינשא בשבוע הבא. גם זו בקשה מקובלת, אבל תוך כדי שיחה היא הבליעה משפט: 'וברוך השם יש תופרת שעשתה שמלת כלה לבת שלי'."

"שמחתי לשמוע ואז שאלתי אותה: 'נו, ואת קנית שמלה לחתונה?'. הייתה דממה מעבר לקו. ושוב שאלתי: 'את מחתנת בת בכורה, את לא צריכה שמלה?'. 'אני צריכה', ענתה בלחש. 'אז תקני', הצעתי לה, 'אני מוכנה לעזור לך. תגידי, מה המידה שלך?'. 'אינני יודעת', היא השיבה לי, 'כבר 25 שנה שלא מדדתי שמלה ולא קניתי שמלה'. חשבתני שאני נחנקת. אישה בת גילי, מגדלת משפחה, חיה בדוחק ובעניות באיזו שכונה, לא קנתה 25 שנה שמלה חדשה?! היא מתקנת את אלו, שיש לה ומקבלת במתנה שמלות ישנות מחברותיה. 25 שנה! הרגשתי בהלם!!!"

"הצצתי בשעון, ארבעה ימים לפני ראש השנה, בעוד שעות מספר אני אמורה לעלות על מטוס להונג-קונג, שם אני עושה חג עם בעלי השוהה באזור לרגל עסקים. המזוודה עוד לא מוכנה ואני צריכה להכין גם את ילדיי. הרמתי טלפון לתופרת שלי, אמרתי לה: 'אורית, עזבי הכל, אני באה אליך עם גברת אחת. קחי לה מידות ותפרי לה בבקשה שלוש שמלות צנועות, חדשות לפי הטעם שלה'."

אילנה מור-שי עלתה למטוס עם שני ילדיה, ממש לפני סגירת הכבש. יום למחרת, אילנה שוחחה עימי (כך מספר ר' יעקב לוי): "אתה לא תאמין, במטוס, בדרך להונג-קונג, נרדמתי. והנה החלום שחלמתי: סבתא שלי, תימינייה אסלית של פעם, מופיעה לנגד עיניי עם התלבושת הצנועה המסורתית, עם התכשיטים המוזהבים של העדה, כיסוי ראש הדוק-הדוק, ואומרת לי: "בתי, יא אילנה, את לא יודעת איזו מצווה גדולה עשית. שלוש שמלות לחג, לאישה ענייה שלא מדדה שמלה כבר 25 שנה!!! איזה נחת היה לי, בכל השמים שמחו מכך, מחאו לך כפיים מקצה השמיים ועד קצה העולם. אל תשאלי למה וכיצד, אבל זו המצווה הכי גדולה שעשית עד היום. אולי תתפרי גם לעצמך שמלה כזו?" ואז סבתא נעלמה. התעוררתי מבוהלת."

"שלוש שמלות לחג", אמרתי לה, "הן לפעמים קדושות ונעלות יותר מכל התפילות והברכות, כי הן באות מעומק הלב, מן הניצוץ היהודי הטהור של אהבת-חינם! אני מציע לך להזמין שמלה כזו- מאלו שעושות נחת רוח לאבינו שבשמים". "בעזרת השם", סיכמה הגב' מור-שי, "התקשרתי מהונג-קונג לאורית, התופרת שלי, וגם השמלה הצנועה שלי בדרך..."

מתוך ספרו של הרב קובי לוי, "השאלה-התשובה העיתונאית".

<p>הרב מנחם בצרי בן ויקטוריה זצ"ל משה כרמלי בן נעימה ז"ל אביבה בת אירין ע"ה אסתר בת נעמי ע"ה חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו אביחי בן אסתר ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל כל נשמות עם ישראל</p>	<p>הרב אטון שבתי בן אסתר יא זצ"ל משה בן עליזה ז"ל יוסף מלכה בר סעדה ז"ל משה בן רוזה ז"ל מצליח בן אסתר ז"ל אינס בת מאירה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה עמירם בן דבורה ז"ל</p>	<p>לע"נ</p> <p>תנצב"ה</p>	<p>הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל יעקב בן סלימה ז"ל שמואל בן רבקה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה עליזה בת שמחה מרילי ע"ה דוד בן רחל ז"ל ברוך בן ורדה ז"ל אדוארד בן ציון ז"ל</p>	<p>הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל עמרם בן חנה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל אורי בן מרים ז"ל</p>
--	---	---	---	---